

чеда, ти който си дал сила на Давида и Саула, послушай молитвата на твоя раб и дари правда на оскърбеното българско царство...

В тъмните очи на тоя, който бе изпращал и Асена и Калояна към жестока бран за правда и свобода, блясна дребна сълза. А навън градът дът шумеше като придошла, буйна река, камбаните смесваха безспокойния си екот със звъна на оръжията, с тропота на конете, с бойните призови на българите прави тръби. Радул бе събрал в определеното време своите люде.

И малката, ала решена да се бие за победа или смърт войска, потегли в неспирен поход към юг.

28.

Ден и нощ, без почивка, те вървяха надолу, все по права посока към юг.

Вървяха и ядяха. Вървяха и спяха.

Конниците яздеха с приведени в лек сън чела, пешаците вървяха на редици, заловени един други за ръка, като оставяха на смяна един буден от всеки край на редицата. От устата на морните коне течеше непрестанно светла пяна. Кожата им трепереше лъскава от пот. С разкъсани ботуши, изранени крака, жадни, полунахранени, те бързаха да наближат южната граница и посрещнат вероломния враг. Преди гърците да са успели да завземат крепостите между Хебъра и Родопите. Навсякъде по пътя си те срещаха топли изплашени бежанци от тракийските селища. Всеки бе грабнал в ръце, на вързопи, или натоварено на мулета, това което бе мажал да грабне в уплахата си. Някои водеха със себе си стада добитък, други бяха с голи ръце. Защото кир Тодор бе обещал висока плата на наемниците си, ала им бе казал, че могат да си я увеличат чрез плячка и грабеж на нападателните области. А наемниците знаеха, че винаги плячката е много по-сигурна от плата на един вожд, който може да бъде победител и да плати, ала може да бъде побе-